

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af lov om retsforholdet mellem husbond og medhjælper [af Fuglsang m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1497, fremsættelsen i tidenden sp. 3042).

Sagen sattes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): Om det fra kommunistisk side den 13. marts i det høje ting fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af lov om retsforholdet mellem husbond og medhjælper, vil jeg gerne sige, at man fra regeringens side allerede i nogen tid har været opmærksom på spørgsmålet om en ajourføring af medhjælperloven, og der har da også været og bliver til stadighed arbejdet hermed i socialministeriet. En sådan social beskyttelseslov har formentlig stadig sin berettigelse, især for de unge under 18 år. Loven vedrører jo både landbrugets medhjælper, kvindelige og mandlige, og byernes husassistenter. Hvad særlig medhjælpernes ferie angår, kan jeg oplyse, at også dette spørgsmål er medinddraget i overvejelserne angående de ændringer i loven, som måtte skønnes ønskelige.

Jeg har forstået forslaget og ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Fuglsang, således, at man samtidig ønsker sådanne ændringer i arbejderbeskyttelseslovgivningen, som kan berettige en ophævelse af medhjælperloven. Hertil er imidlertid at bemærke, at arbejderbeskyttelsesloven blev gennemført i 1954 efter meget lange og vanskelige forhandlinger, og resultatet fremkom som et kompromis mellem de demokratiske partier. En ændring i denne lovgivning så kort tid efter lovens ikrafttræden den 1. april 1955 vil utvivlsomt være forbundet med betydelige vanskeligheder, såvel saglige som politiske.

Det må erkendes, at den mere end 35 år gamle medhjælperlov er delvis forældet, og det kan beklages, at den betænkning, der blev afgivet for 20 år siden, ikke førte til noget resultat. Det er imidlertid et socialpolitisk felt, hvor mange interesser brydes, og også det arbejde, der nu gøres i ministeriet, må tage sin tid.

Jeg har intet at indvende imod, at man i et udvalg, om et sådant ønskes nedsat af tinget, beskæftiger sig med problemområdet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Fuglsang): Jeg vil takke den højtærede minister for hans forholdsvis velvillige stilling til det forslag, jeg har stillet her. Det, som for mig har været afgørende, har i og for sig ikke blot været det simpelt hen at få medhjælperloven afskaffet; men hvis vort forslag på en eller anden måde kunne foranledige, at der blev sat fart i arbejdet med at få gennemført en revision af den medhjælperlov, vi har, en revision, som efterhånden er i høj grad påkrævet, vil mit parti også i høj grad vide at påskønne dette.

Som den højtærede minister sagde, er medhjælperloven efterhånden temmelig gammel, idet det var i 1921, den afløste den gamle tyendelov, der jo stammede helt fra 1854. Selvfølgelig må man erkende, at nogle af de værste ting af den i sin tid så hadede tyendelov, som f. eks. skudsmålsoverloven, ved den lejlighed blev fjernet. Alligevel er det, som om en hel del af tyendelovens ånd stadig svæver over dens efterfølger, for så vidt som medhjælperloven på talrige områder mere virker som en undtagelseslov for medhjælperne end som det, den burde være, en virkelig beskyttelseslov for de unge og vel også de mest værgeløse.

Det er altså 37 år siden, tyendeloven forsvandt på et tidspunkt, hvor praktisk talt alle forstod at dens tid var omme. Men dels svarede medhjælperloven allerede dengang ikke til, hvad mange med rette havde ventet af den, og dels — og det er vel især det afgørende — er der i de mellemliggende år sket en vældig udvikling også inden for landbruget. Det gælder teknisk og produktionsmæssigt overhovedet med den indvirkning, dette har haft på arbejdskraften; det gælder i lignende målestok socialt og politisk som følge af fag-

[Fuglsang.]

bevægelsens og de faglige overenskomsters stadig større omfang, og det gælder endelig i henseende til, at arbejderne på andre områder i disse år har været i stand til at tilkæmpe sig en hel række sociale forbedringer.

Med andre ord, tiden er efter vor mening løbet fra medhjælperloven, sådan som det hele ligger i dag. Derfor ser man også, at fagbevægelsens folk stadig kræver, at den enten skal ophæves, eller at den skal gennemgå en grundig revision; for øvrigt tog den højtærede statsminister spørgsmålet op i sin åbningstale og lovede en sådan revision gennemført. Derfor er det også i pagt med tidens krav, at vi har fremsat det forslag til folketingsbeslutning, som vi behandler i dag.

Det er rigtigt, at medhjælperloven i årene siden 1921 har gennemgået visse ændringer, men de principielle, grundlæggende bestemmelser har overlevet trods de ændringer, der er sket i det samfund, hvori den virker.

Blandt de mangler, vi mener findes i medhjælperloven, og som falder i øjnene, er først og fremmest uklarheden i talrige af lovens bestemmelser. Det gælder således selve spørgsmålet om lovens område, som dette fastslås i § 1. Der siges i denne paragraf, at loven omfatter unge under 18 år, altså netop den kategori af unge mennesker, der har mest brug for en beskyttelseslovgivning, men derudover vil man, når man ser på § 33, finde, at loven stort set også gælder medhjælperere over 18 år, hvis ikke parterne har vedtaget noget andet. På dette som på så mange andre områder bliver det så domstolenes skøn og undertiden den noget usikre praksis, der bliver rettesnor for, hvad der er gældende. Men netop denne usikkerhed med hensyn til lovens omfang har meget stor betydning for arbejderne, fordi de, der er underkastet medhjælperloven, på talrige områder er dårligere stillet end andre arbejdere.

Det gælder f. eks. ferispørgsmålet, som ministeren nævnte her. I andre fag har man inden for det åremål, hvori medhjælperloven har virket, fået en ferielov med ganske bestemte regler både om feriens længde og om betaling af feriepenge, og inden for ferielovens område virker den uden hensyn til beskæftigelsesvarighed. Heroverfor står

så medhjælperlovens § 20, der jo faktisk ikke giver medhjælperne nogen egentlig ferieret, ud over at den bestemmer, at en medhjælper, der er fæstet eller har tjent et halvt år, har krav på frihed i 9 søgnedage, og for et helt år i 18 søgnedage.

Det hedder videre i nævnte paragraf, at såfremt tidspunktet ikke forud er aftalt, bliver det i sidste instans husbonden, der afgør, hvornår, ikke ferien — for det kan man ikke tale om i denne forbindelse — men fridagen skal gives, og medhjælperen kan ikke forlange mere end de 6 af disse dage i sammenhæng. Og ikke nok med det, der findes faktisk afgørelser om, at i tilfælde, hvor husbonden ikke har ment sig i stand til at finde 6 passende dage i sammenhæng og medhjælperen, for dog at få sine fridage, simpelt hen har holdt fri, blev dette betragtet som ulovlig ophævelse af arbejdsforholdet med de i loven fastsatte konsekvenser for medhjælperen. Dette kan være temmelig slemt bl. a. på grund af de efter vor mening urimelige bestemmelser om udbetaling af løn. Herom siger § 9, at hvor medhjælperen er fæstet for et halvt år eller mere, får han først den første måneds løn udbetalt efter 3 måneders tjeneste; videre siges, at hvor der er tale om et helårsmåls, anses, om anden aftale ikke er truffet, de to tredjedele af helårslønnen som løn for sommerhalvåret og to tredjedele af lønnen for sommerhalvåret som løn for dettes sidste 3 måneder. At dette ganske åbenbart og ensidigt er til husbondens fordel, vil det vist være vanskeligt at få nogen større diskussion om.

Med hensyn til det beskyttelsesmæssige, som burde være det bærende i en sådan lov, siges det i § 19 først, at børn ikke må anvendes til arbejde i den tid, de skal gå i skole eller til præst — en såre naturlig ting i et land med obligatorisk undervisning. Videre siges, at unge under 16 år ikke må beskæftiges ved arbejde, der i forhold til deres alder skønnes at overstige deres kræfter, og ikke i længere arbejdstid, end der normalt gælder henholdsvis i by og på land. Spørgsmålet bliver så: hvem skønner, hvilket arbejde der overstiger medhjælperens kræfter? Det bliver vel i reglen netop arbejdsgiveren. Spørgsmålet bliver videre: hvad betragtes som en normal arbejdstid? Arbejdsmandsforbundet har søgt at få dom

[Fuglsang.]

for, at en 11 timers arbejdsdag for et sådant ungt menneske ikke kunne betragtes som normal arbejdstid, men Arbejdsmandsforbundet tabte sin sag.

Hertil kommer, at der i løbet af de sidste år er sket en ret voldsom teknisk ændring af landbrugets struktur, som i høj grad ændrer arbejdsforholdet på dette område. Denne strukturændring har medført nye farer, som efter min mening gør særlige sikkerhedsforanstaltninger for de unge nødvendige. Det er et af de områder, hvor jeg mener det er nødvendigt at ændre arbejdsbeskyttelsesloven.

Jeg er fuldkommen klar over, at også landbruget kan have sine særlige problemer, som der må tages hensyn til, men det bør efter min mening ikke ske på en sådan måde, at man stiller landbrugets medhjælper dårligere end andre fags arbejdere.

Den uklarhed, jeg allerede har nævnt, gælder faktisk hele medhjælperloven, i hvert fald i vidt omfang. I § 7 siges om kosten, at den skal være god, sund og tilstrækkelig; men det siger faktisk ikke ret meget om selve kosten, og det giver ikke domstolene nogen rettesnor at afsige kendelser efter. Vi så da også, da loven i sin tid var til behandling i en kommission, hvor store forskelle i opfattelsen der var med hensyn hertil. Fra arbejdsgiverside mente man, at det afgørende måtte være, hvad husbonden anså for at være „god, sund og tilstrækkelig kost“, medens man fra arbejderside mente, at man burde tage hensyn til, hvad ernæringsvidenskaben mere konkret havde fundet frem til.

Uden i øvrigt at komme ind på dette samt på logiforholdene, som efter min mening mange steder heller ikke er tilstrækkelige, er der efter vor opfattelse i høj grad noget utilfredsstillende ved, at man på denne måde fortsat sammenknytter tjenesteforholdet med kost og logiforhold. Det er noget, som hører en svunden tid til, en mere patriarkalsk, men ikke altid mere idyllisk tid, en tid, da lønnen i høj grad bestod af naturalier, da tjenestedrengens løn var kost, logi, vadmelbukser, træsko og en blank sølvdaler. I vore dage er det patriarkalske forhold på alle samfundets områder, også inden for landbruget, kun en tom skal, som imidlertid i dette tilfælde

stiller medhjælperen direkte eller indirekte i et afhængighedsforhold, der ikke kan være til gavn for medhjælperen.

Må jeg til slut henvise til, at Danmark efterhånden er det eneste skandinaviske land, der opretholder en sådan lovgivning. Det kan ikke være rigtigt, at vort landbrugs struktur i den grad adskiller sig fra f. eks. de store mellem- og sydsvenske landbrugsområders forhold, at det skulle motivere en sådan forskelsbehandling af arbejdskraften. Man taler så meget om nordisk fællesfølelse, fælles nordisk arbejdsmarked o. s. v.; skulle man så ikke gå det skridt videre at bringe Danmark på højde med de andre nordiske lande også i arbejdsmæssig henseende?

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale det fremsatte forslag til folketingsbeslutning til tingets videre velvillige behandling.

Bladt: Mit parti vil gerne være med til at fremme en lovgivning til afløsning af medhjælperloven af 1921, som i dag må siges at være udtryk for en urimelig forskelsbehandling i forhold til de øvrige kategorier af arbejdere i vort land. Vi er også stærkt interesseret i, at sådanne lovændringer bliver gennemført snarest muligt. Baggrunden for, at der i 1938 blev nedsat en kommission til undersøgelse af medhjælpernes forhold, var jo den udvikling, der var i gang: at stadig flere af de unge i landbrugerhvervet søgte ind til byernes industrierhverv, hvorfor man anså det for påkrævet, at der gennemførtes ændringer i medhjælperloven, som sikrede de unge bedre vilkår og en bedre personlig retsbeskyttelse. Hovedformålet var at gøre medhjælperstillingen mere tiltrækkende og derved bevare arbejdskraften for landbruget.

Kommissionsbetænkningen af 1938 indeholdt et lovudkast, der på mange punkter var en forbedring i forhold til 1921-loven, men som altså aldrig er blevet ophøjet til lov. Det nævnte lovudkast byggede dog helt og fuldt på principperne i 1921-loven og den gamle tyendelov af 1854, og når vi nu skal drøfte en ny lovgivning på dette område, må det efter min opfattelse ske på et helt nyt principielt grundlag. Det kan ikke være rigtigt, at man, medens arbejdere og mange andre i øvrigt har

[Bladt.]

adgang til gennem et overenskomstsyst \ddot{u} m med forholdsvis kortfristede mellemrum at f \ddot{a} deres arbejdsm \ddot{a} ssige og retlige forhold f \ddot{o} rt \grave{a} jour, vedblivende tolererer, at medhj \ddot{a} lperne fra samfundets side behandles som en mindrev \ddot{a} rdig klasse.

Jeg har i det foreg \ddot{a} ende s \ddot{a} rlig n \ddot{a} vnt medhj \ddot{a} lperne i landbruget, men vil dog gerne bem \ddot{a} rke, at der naturligvis er mange andre, som falder ind under medhj \ddot{a} lperlovens bestemmelser, bl. a. husassistent \ddot{e} rne, hvis forhold ogs \ddot{a} i h \ddot{o} jeste grad m \ddot{a} p \ddot{a} kalde vor opm \ddot{a} rksomhed.

Jeg finder i \ddot{o} vrigt ikke anledning til ved denne lejlighed at komme ind p \ddot{a} konkrete enkeltheder i medhj \ddot{a} lperloven, da det foreliggende forslag jo ikke er et lovforslag, men et forslag til folketingsbeslutning. Jeg forst \ddot{a} r og anerkender fuldt ud baggrunden for det fremsatte forslag. Derimod er jeg ikke sikker p \ddot{a} , at det er den rigtige fremgangsm \ddot{a} de, og jeg er ikke i stand til her at give tilsagn om st \ddot{o} tte til forslaget.

Det fremgik jo af den h \ddot{o} jt \ddot{a} rede socialministers bem \ddot{a} rkn \ddot{a} nger, at regeringen er opm \ddot{a} rksom p \ddot{a} problemet, og at der har v \ddot{a} ret f \ddot{o} rt visse forhandlinger, l \ddot{a} nge f \ddot{o} r dette forslag blev fremsat. Lad mig i denne forbindelse ogs \ddot{a} henvise til, at \ddot{a} bningstalen i oktober indeholdt en passus med hensyn til en \ddot{a} ndring i denne lovgivning. Jeg tror, at der i hele denne sag ligger adskillige problemer, og det kunne ogs \ddot{a} t \ddot{a} nk \ddot{e} s, at der ville vise sig politiske vanskeligheder. Det er derfor et sp \ddot{o} rsgm \ddot{a} l, om vi ikke skal overlade initiativet til regeringen; men vi vil gerne v \ddot{a} re med til at se p \ddot{a} forslaget i et udvalg, og m \ddot{a} ske vi s \ddot{a} i et samr \ddot{a} d med socialministeren kan f \ddot{a} klaret sp \ddot{o} rsgm \ddot{a} let om, hvilken fremgangsm \ddot{a} de vi skal benytte. Vi fra socialdemokratisk side ser alts \ddot{a} med den allerst \ddot{o} rste velvilje p \ddot{a} en lovgivning, som tilsigter en principiel \ddot{a} ndring i de best \ddot{a} ende medhj \ddot{a} lperforhold.

Jens Chr. Christensen: Selv om loven om retsforholdet mellem husbond og medhj \ddot{a} lper er helt fra 1921, m \ddot{a} vi fra venstres side afvise, at den oph \ddot{a} ves. Forholdet mellem arbejdsgivere og medhj \ddot{a} lper m \ddot{a}

nu engang v \ddot{a} re forskelligt for industri og landbrug. Ved landbruget har man endnu hel- eller halv \ddot{a} rligt f \ddot{a} stem \ddot{a} l, og kost og logi indg \ddot{a} r som en del af medhj \ddot{a} lperens l \ddot{o} n. I de mindre og mellemstore landbrug er medhj \ddot{a} lperen og arbejdsgiveren med kone og b \ddot{o} rn \acute{e} n familie, og mon ikke begge parter er s \ddot{a} rdeles tilfredse hermed? Med fuld ret kan det ogs \ddot{a} siges, at udviklingen, uden at der er lovgivet derom, har medf \ddot{o} rt, at medhj \ddot{a} lpernes vilk \ddot{a} r i landbruget \ddot{a} r efter \ddot{a} r er underg \ddot{a} et en stadig forbedring. Det vil uden tvivl forts \ddot{a} tte fremover, og m \ddot{a} ske vil det v \ddot{a} re endnu bedre, jo mindre lovgivningen blander sig i forholdet.

H. C. Toft: Det kan godt v \ddot{a} re, at der er visse bestemmelser, man gerne ville se p \ddot{a} i lovgivningen om medhj \ddot{a} lperne. Over for den begrundelse for forslaget, som ordf \ddot{o} rer \ddot{e} n for forslagsstillerne gav, vil jeg gerne sige, at der uv \ddot{a} gerligt m \ddot{a} opst \ddot{a} et st \ddot{a} rkt tilknytningsforhold mellem husbond, husbondens familie og medhj \ddot{a} lperen, idet man jo p \ddot{a} landet har medhj \ddot{a} lperen boende hos sig. Derfor mener vi, at denne lovgivning fortsat m \ddot{a} bevares, og vi mener ikke, man kan g \ddot{a} s \ddot{a} vidt, som forslagsstillerne fra det kommunistiske parti \ddot{o} nsker.

Aage Fogh: I betragtning af den udvikling, der er foreg \ddot{a} et inden for landbruget igennem de sidste 35 \ddot{a} r — det tidsrum, denne lov har best \ddot{a} et — er det vel naturligt at tage loven op til revision, og jeg skal tilsige mit partis velvilje, hvis den h \ddot{o} jt \ddot{a} rede minister \ddot{o} nsker at frems \ddot{a} tte forslag om en ny lov p \ddot{a} dette omr \ddot{a} de.

Helge Madsen: Vi f \ddot{o} ler os tiltalt af forslaget til folketingsbeslutning om oph \ddot{a} velse af denne lov, men om det skal foreg \ddot{a} over dette forslag til folketingsbeslutning, eller om ministeren kan vise andre veje frem, kan vi se p \ddot{a} i udvalget, hvor vi gerne vil medvirke.

Ordf \ddot{o} rer \ddot{e} n for forslagsstillerne (Fruglsang): Jeg er i den lykkelige situation at kunne takke n \ddot{a} sten alle ordf \ddot{o} rerne — det \ddot{a} rede medlem hr. Jens Chr. Christensen dog mest for den klarhed, hvormed han afviste forslaget.

[Fuglsang.]

Jeg vil endnu en gang sige, at for mig har selve den form, hvorunder man tager medhjælperloven op til behandling, ikke været det afgørende. Som jeg allerede har sagt, drejer det sig for mig om, at der bliver gjort noget, og det synes faktisk partiernes ordførere at være indstillet på.

Må jeg blot lige til slut sige, at der synes at være stemning for nedsættelse af et udvalg. Nu ved jeg nok, at det vil være et brud på den rene linje både fra den ene og den anden side, men ville det ikke være rigtigt, om mit parti som forslagsstillere undtagelsesvis blev repræsenteret i dette udvalg?

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Bladt: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Første næstformand (Marius Buhl): Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 28. marts, kl. 9 med følgende dagsorden:

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af lov om retsforholdet mellem husbond og medhjælperer [af Fuglsang m. fl.].

2) Tredje behandling af:

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1958 til 31. marts 1959.

3) Tredje behandling af:

Forslag til normeringslov for finansåret 1958-59.

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1958-59.

5) Tredje behandling af:

Forslag til lov om børnetilskud.

6) Tredje behandling af:

Forslag til lov om lempelse af beskatningen af merindtægt for skatteåret 1959-60.

7) Tredje behandling af:

Forslag til lov om sømandsskat.

8) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter m. v.

9) Tredje behandling af:

Forslag til lov om eftergivelse af kommunehjælp og om ekstraordinær adgang til folkepension.

10) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring [vedrørende hjemmehjælp].

11) Første behandling af:

Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1957 til 31. marts 1958.

Mødet hævet kl. 14¹⁵.

73. møde.

Fredag den 28. marts kl. 9.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler ministeren for offentlige arbejder, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om et trafikråd for Storkøbenhavn

og

forslag til lov om forlængelse af privatbane-eneretsbevillinger.

Efter at folketingsmand Aksel Møller er afgået ved døden, har vedkommende gruppe udpeget *Thestrup* til i hans sted at indtræde i udvalget for forretningsordenen, *Ninn-Hansen* til at indtræde i udvalget angående forslag til lov om tilskud til de offentlige veje og forslag til lov om ændring i lov om afgift af benzin og i lov om omsætningsafgift af motorkøretøjer m. v., *H. K. Sørensen* til at indtræde i udvalget angående forslag til lov om forsikringsvirksomhed og forslag til lov om ændring i lov om tilsyn med pensionskasser og *Ninn-Hansen* til at indtræde i udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje (sagføreres møderet for højesteret, voteringsordningen i højesteret og nordiske sagføreres møderet). — Disse medlemmer er herefter valgt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om et trafikråd for Storkøbenhavn.*

Befolkningen i det storkøbenhavnske område er fordelt over et stort antal kommuner, men må i mange retninger betragtes som ét bysamfund, hvis trafikproblemer fordrer en samlet løsning på tværs af kommunegrænserne. Efterhånden som de indre bydele er udbygget, må befolkningstilvæksten bosættes i ydre områder, der til dels ligger langt fra de indre bydele, hvor størstedelen af den erhvervsudøvende befolkning

er beskæftiget, og hvor der er dannet et city for hele hovedstadssamfundet. Der har derfor udviklet sig en omfattende og intim trafikforbindelse mellem de mange forskellige boligområder og den indre by. Dette gælder i første række den omfattende daglige trafik mellem bopæl og arbejdssted, men desuden den betydelige trafik mellem storbyens dele i form af varetransporter, indkøbsrejser og andre rejser, som tjener dels erhvervslivet, dels beboernes indbyrdes kontakt m. m. Det lovforslag, jeg hermed har den ære at fremsætte, berører direkte kun den kollektive persontransport, men da persontrafikken i egne køretøjer såvel som varetransporterne i alt væsentligt foregår på det samme net af udfaldsveje og andre forbindelsesveje og disse transporters omfang bl. a. afhænger af tilrettelæggelsen af den kollektive persontrafik, har en rationel ordning af den også væsentlig betydning for afviklingen af personbil- og varetransporterne m. v. og for omkostningerne herved.

Denne nøje sammenhæng mellem bosættelse, erhvervsliv og trafik og sammenhængen mellem de forskellige dele af det transportnet, der betjener publikum med kollektive transportmidler, er hidtil ikke i nævneværdigt omfang kommet til udtryk i planlægningen og afviklingen af den kollektive persontransport i hovedstadsområdet. Tværtimod har en samlet, rationel planlægning og udbygning af transporten hidtil været hæmmet af den spredning af ansvar og myndighed, som følger af, at trafikapparatet er splittet op på et større antal trafikbedrifter — statslige, hel- og halvkommunale samt private — og at disse bedrifters virksomhed baseres på koncessioner udstedt af et antal af hinanden uafhængige koncessionsmyndigheder.

I de samme år er der som bekendt sket en kolossal stigning i trafikken med personbiler, motorcykler og knallerter, hvad der bl. a. har givet anledning til en overfyldning af mange store udfaldsveje og gader i de indre bydele med deraf følgende vanskeligheder for en gnidningsfri afvikling af trafikken uden urimelige forsinkelser, fare for trafikuheld og parkeringsbesvær.

Alt tyder på, at stigningen i trafikken mellem storbyens ydre og indre dele og i motoriseringen vil fortsætte.